
KRÁSNOHOŘÁK

Obsah

Češtinář ze mě asi nebude	5
Kostely	6
Má hlava je kus skla	7
Vzpomínka	8
Pokora	9
Sedmýho října	10
Legenda o Karlových vlasech	11
Mějte se na pozoru	12
Pět kapitol	13
Próza s přáním poezie	16
Hořko	17
Příběh	18
18-50	19
Bude líp/Bitva o Zlatý důl	20
Štěstí?	23
Láska jako z románu	24
Nesmysl	25
Velké bolesti	26
Z deníku	28
taky chcem do ráje	29
Morganka	30
I've painted my nails red today	33
Milovat se skrze umění	34

Češtinář ze mě asi nebude

Fífu trefil jsem včera míčem přímo mezi oči.
V osudí se mé číslo nejméně třicetkrát točí.
Když už při zkoušení něco řeknu,
Filip mě zastaví a jdu ke dnu.

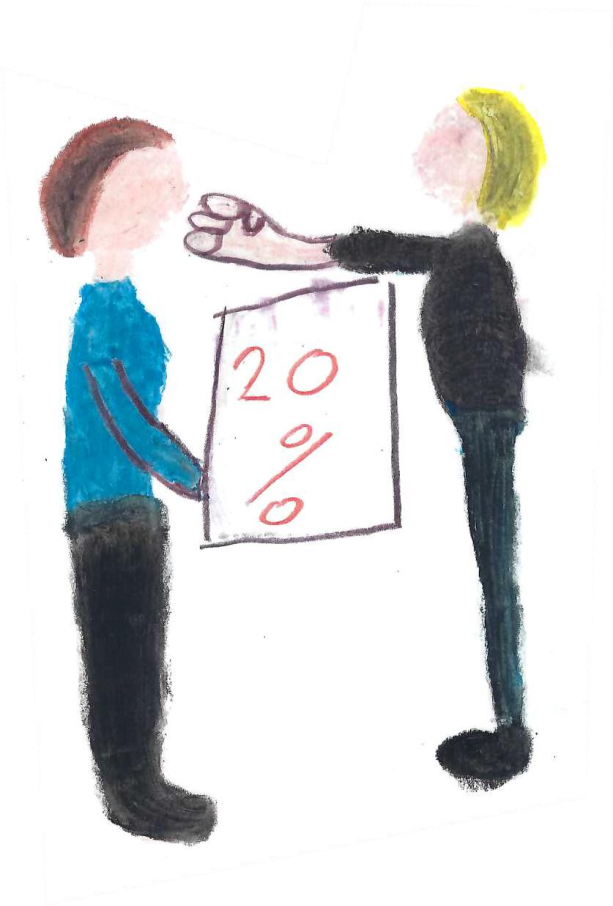

Na konci zkoušení mrzutě zeptá se,
zdalipak řekl jsem alespoň půlku.
Koukne se do počítače a chechtá se,
vyfasoval jsem ze zkoušení nulku.

K čumáku mi Filip svou pěst dá.
Už se z toho celý otřásám strachy.
„Smrdí krchovem?" se mě ptá.
Smrděla dost, cítil jsem všemožné pachy.

Na referát jsem svou knížku nečet.
Obsahovou část mi zachránila Wikipedie.
Za mluvenou část mě však čeká logopedie.
Dvacet procent, asi budu brečet.

Cestou domů jsem si pomyslel:
„Zase jsem podlehl tomuhle kýči."
Nad svým průměrem jsem se zamyslel.
Tohle je úplně v míči!

David Švaříček, Zbyněk Dubský

Kostely

Pod střechami starých kostelů
Pod klenbami gotických chrámů
Hledíme na sebe jak hříšník na boha
Svým pohledem tvé ledy lámu
Mráz nás štípe do prokřehlých prstů
Ale naše láska nás hřeje
V ní každá vločka pookřeje
Hoří jako plamen svíce
Ruměncem pokrývá naše líce
Tlukotem rozeznívá naše srdce

sova

Má hlava je kus skla

má hlava je kus skla
matnej špičatej kus skla
cukám sebou jako vteřinová ručička rozbitejch hodin

má hlava je kus skla a srdce puštěný ze srázu
nabodává se na ostrý kusy skály
dech zadrhává se mi v hrudi

lidi kolem jsou mi sešívačkou
každej ode mě má ňáký očekávání

ještě to chvíli zkoušej, má zaplevelená mysli
zkoušej vysrážet a zcedit mý myšlenky
neumím sjíždět jejich proudy a jezy, vždy mi voda
vystoupá až k plicím

na chvíli položím si ruku na jednu ze svých končetin a
mám pocit, jako bych hořela pod kůží
I wish I could express this fatique
pálí mě v žaludku; krmím se útěky

obklopena podněty, které živí mou roztěkanost
a nesvědčí mi, jako papírové tašce nesvědčí balení o šesti litrových
vodách

světla měst se mihotají na obzoru
domem zaduní zloba průvanu
- máte rád vítr?

já mám ráda vítr, mám obecně ráda cokoli živýho-neživýho
ohromně živýho, ale nemluvícího
chtěla bych bejt něčim starodávnym a něčim křehkym, ale stálym a
nehynoucim

demotivace jako slizkej lepivej povlak na mý kůži

má hlava je kus skla
kalnej řezavej kus skla
a ze všech stran na mě zíraj‘ knihy a nápisy, který jsem nechala
rozečtený

kl. ad.

Vzpomínka

postříkala jsem svým parfémem tvojí knihovnu
aby sis na mě vždycky vzpomněl, až si budeš číst
až budeš sedět v křesle u krbu
a čaj s medem pít
až budou na okno bubnovat dešťové kapky
až ti tvůj kocour bude vrnět na klíně
až bude zatínat drápky
a švihat ocáskem líně
až ti bude hezky teplo pod dekou
a budeš psát básničky propiskou
na voňavé okraje stránek
nebo tě konečně přemůže poklidný spánek

bledule

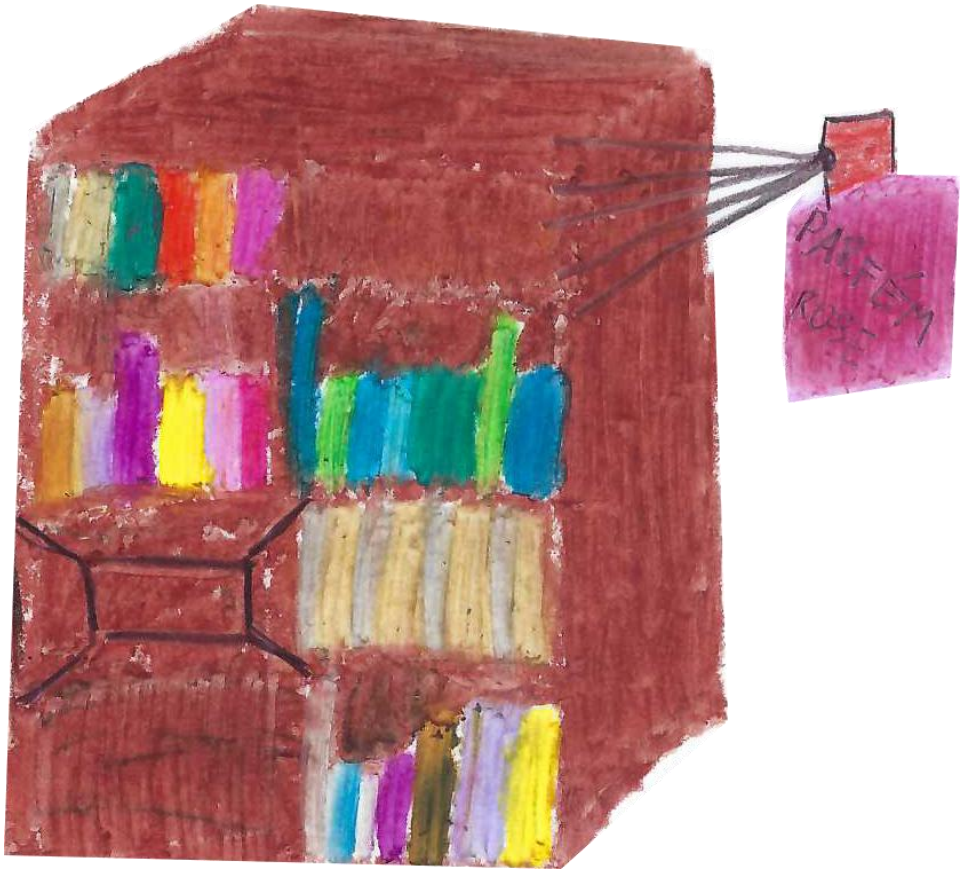

Pokora

Duše příbuzné s tou mou mají hutnou a rosolovitou konzistenci jako crème brûlée. Ta tuhá lámavá krusta navrchu je sebelítost. Když do sebe laskavě, ne káravě vpiju možnost, že problémem jsem já, že sázím jednu chybu za druhou, rosol ve mně se vyhladí, rozdrnčí bez sebetiššího zvuku, a já se cítím, jak kdybych byla uvnitř prostorného vzdušného kvádru z bílého mramoru a slyšela jen ozvěnu, ozvěnu svého srdce, které je taky jako ona místnost duté. Jakmile se ztotožním s tím, že jsem chybující člověk, mému tělu se začne dostávat víc kyslíku.

Na zápraží sousedovic domu seděl jejich skoro hluchej pes; snad tím, že pršelo, měl hrozně smutnej výraz a já si uvědomila, že mám to štěstí slyšet déšť, a rosol ve mně měkce dopadl krustou dolů.

kl. ad.

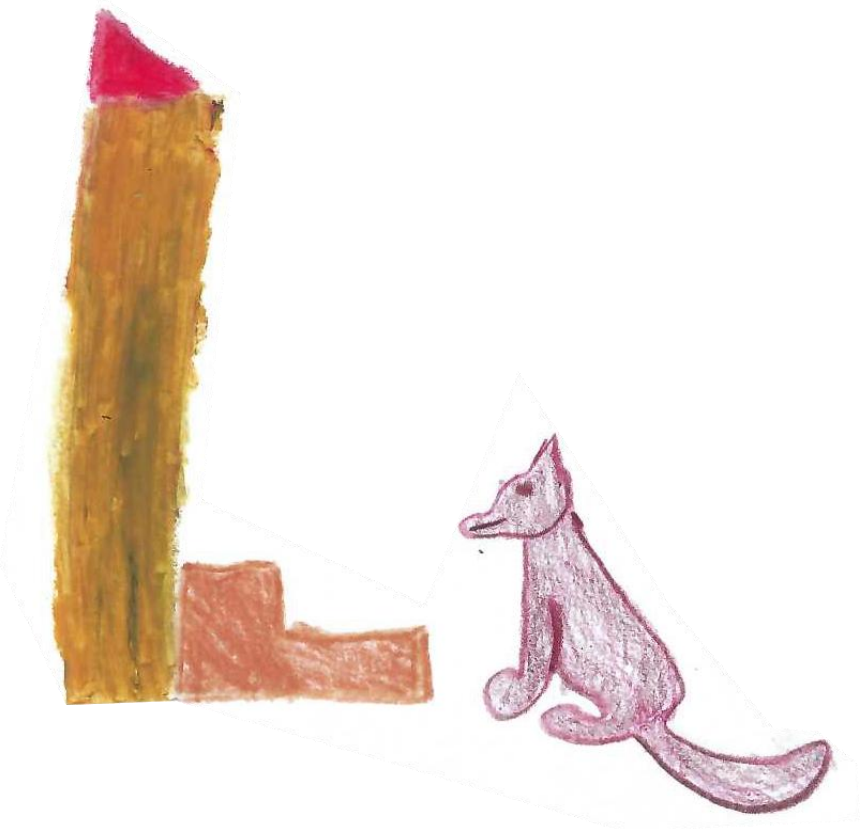

Sedmýho října

Nehty zarývající se do kůže.

Proč to vždycky končí takhle?

Nehty zarývající se do kůže.

Něco se děje. Vnímám to, ale nedokážu to zastavit. Stojím na okraji hluboký propasti, odkud není cesty zpět, a půda se mi drolí pod nohama.

Nehty zarývající se do kůže.

„Nic špatnýho jsi neudělala, zasloužíš si jíst.“ Věta myšlená jako vtip. Zabolí víc, než si můžu přiznat.

Nehty zarývající se do kůže.

Chci si ublížit. Jen trochu, abych se potrestala.

Co mě to napadá?

Ne, dneska jsem byla úplně k ničemu. Jak můžu jen tak sedět a nic nedělat? Potřebuju bolest. Ale nedokážu potlačit tu část svýho čistýho vědomí, která mě zastaví pokaždý, když by to mohlo bejt moc. Oteklý bříška prstů. Na nic horšího nemám sílu.

Nehty zarývající se do kůže.

Tloustnu. Je to dobře, ale při pohledu na moje stehna rozpláclý o okraj židle se mi chce křičet.

Já tyhle myšlenky mít nemůžu. Já ne. Jsem ta, která pomáhá ostatním. Ta, která nemá problémy. Ta, která je jen tichá. Mám přece dokonalej život. Jsem šťastná, ne? Všichni ke mně prej vzhlížej, možná mi i záviděj.

Usmívám se, prsty rukou zaklíněné do sebe, nehty zarývající se do kůže. Nic se neděje.

un tournesol

Legenda o Karlových vlasech

Před dávnými časy se narodil mladík jménem Karel. Karel byl velmi bystrý, udatný a nadaný. Toho dne ještě neměl svoji bujnou hřívu a zde legenda začíná: Karel se dlouhá léta věnoval učivu, aby se měl šanci dostat na víceleté gymnázium. Z té píle opomněl mýt si a stříhat vlasy. Krátce před přijímacími zkouškami mu přišlo psaní: My, tvoje matka Karolína VIII. ti nařizujeme, aby sis ostříhal a umyl svou bujnou hřívu. Karel však odmítl udělat tento čin. Jeho matka ho proto vydědila. Karel však dlouho netruchlil a jal se pokračovat ve studiu. Přijímací zkoušky se blížily jako divoký kanec, z kterých měl Karel nezměrný strach. Karel provedl svůj rituál, vzal si brk, pecen chleba, kružítko a pravítko. Zkouškou matematiky proletěl bleskovou rychlostí, avšak když na český jazyk přišlo, začalo jít do tuhého. Bohužel strávil skoro celý čas na otázce, jestli je Algérie spisovný tvar. Karel nakonec zkoušky zvládl, ale velmi těsně skončil 40. Po letním odpočinku čekal koncentrační tábor v chatě Javor. Tam se zamiloval do pána, kterého si pamatuje jen pod sloganem: Kdo si chce přidat, může si jít přidat. Následně si udělal culík a proměnil se v ženu. Tímto naše legenda o Karlovi IX. končí.

Literární střevo ze zadních lavic primy

Mějte se na pozoru

podpatky mi poškrábaly nárty
život mi rozdal podivný karty
a udělal oka na punčochách
koukám okolo po těch sochách
jsou krásný a z mramoru
radím vám: mějte se na pozoru
před mojí tmavookou duší
ten, co mě nechal, už asi tuší
že ho nečeká nic dobrýho
ťukám to do stroje psacího
zdědila jsem ho po babičce
i ona psala o klucích
co jí zlomili srdce

bledule

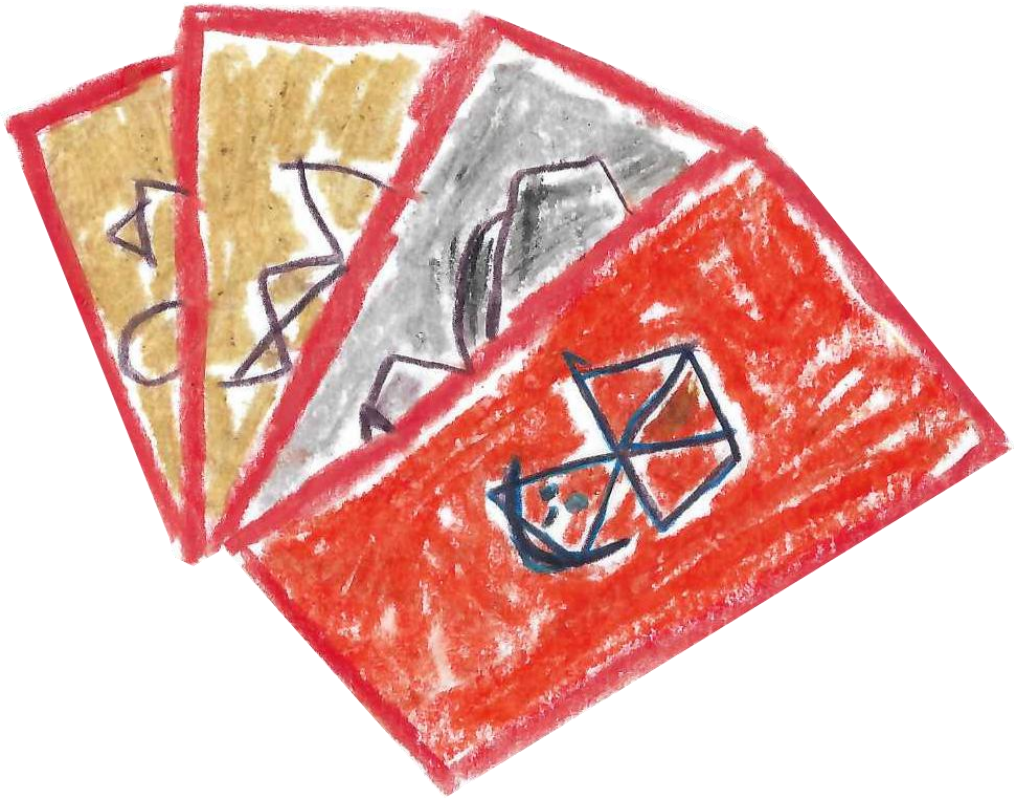

Pět kapitol

Ačkoli je venku hlučno, v pokoji jsou slyšet jenom zvuky televize, která je zapnutá už přes pět hodin. Zoe sedí v pohodlné, ale odpadky pokryté pohovce. Její oči jsou upřené na obrazovku, nevnímá však nic, co se děje kolem, jenom se utápí ve vlastních myšlenkách.

Po obývacím pokoji visí mnoho obrazů a fotek plných šťastných vzpomínek. Některé noci se Zoe probudí a má nutkání zapnout světlo, prohlédnout si všechny vzpomínky, dokud jí nezalijí její jantarově hnědé oči slzy a Zoe se vrátí zpět do reality.

Ona je sama. Sebastian už je zesnulý a ona se cítila, jako by zemřela s ním. Tolik toho chtěli spolu zažít: výlet po celé Evropě v malém obytňáku, dokonce po dvou letech šetření měli pocit, že by dovolenou dokázali zorganizovat, také si konečně našli byt…

Uběhly měsíce a ona pořád truchlí, nic se nezměnilo, vstane nebo zůstane ležet, zapne televizi a jde spát. Kromě Marty a Tadeáše, bratra Laurence a matky Heleny nikoho neměla. Ale co by Marta s Tadeášem, kteří právě budovali své malé rodinné štěstí, pro ni dokázali udělat? Co by jí pomohl bratr, když bydlel na konci republiky a měl na ni čas jednou za měsíc? A máma, jež trpěla demencí a ani netušila, co se se Zoe děje, sama potřebovala podporu. Ne, Zoe to cítila velmi zřetelně, Sebastian tu není a ona je odteď odkázaná sama na sebe.

Jak Zoe dál hleděla do televize, přiběhl k ní malý psík Toffee a začal jí olizovat nohu a radostně štěkat. Zoe se konečně přinutila odvrátit pohled od televize a sklonila se k maltézskému psíkovi, který divoce vrtěl ocasem, jak jen mohl. Nejprve ho opatrně pohladila a na tváři se jí vytvořil menší úsměv. Laurence položil klíče na stůl, rozhlédl se po místnosti a poté přešel k pohovce, na níž našel ovladač, a televizi vypnul. I Laurence se usmál při pohledu na Zoe hrající si s Toffeem.

Laurence se zdržel u Zoe po celý den, věnoval se vaření, úklidu, a dokonce i přesvědčil Zoe, aby vyvenčila Toffeho, a tak se dostala z bytu.

Laurence však nebyl spokojený, doufal, že tentokrát dokáže navázat delší konverzaci, skutečně by ocenil jakoukoliv odlišnou odpověď na své otázky, než pouhé téměř neznatelné přikývnutí nebo zamumlání…

V noci se Zoe zdál sen, nebyla to noční můra jako jindy, jenom zmatené vzpomínky zamotané do sebe.

Sebastian ve své havajské košili podávající její zavazadlo, neboť kufr byl příliš těžký a ona moc slabá, Sebastian objímající brečící Zoe, když se cítila nejhůř, jak si jen dokázala představit…

Sebastian a ona. Zoe zlomená, Sebastian jenom jako představa, jež už nikdy neoživne. Sebastian vzhlíží nad klečící Zoe.

„Příběh vypráví o tobě," promluvil do ticha.

„O tobě, která jsi toužila po náklonnosti a nových zážitcích. Toužila jsi poznávat svět a svět, jejž jsi objevila, ztvárnit ve svých dílech.

Příběh vypráví o tobě, která jsi neustále hledala své místo ve světě a svůj smysl života.

Příběh vypráví o tvé lásce k umění, malovala jsi obrazy a snila je vystavit mimo svůj domov. To byla první kapitola." Sebastian k ní přistoupil a usadil se po jejím boku.

„Potom jsi našla cestu ke mně a já k tobě. Spolu jsme se vydali po cestě plné toho, čeho jsme si vážili. Díky tobě jsem poznal skutečný význam lásky a touhy být s někým, koho opravdu miluju. Jsem ti nesmírně vděčný, že ses stala mou spřízněnou duší a že jsem našel domov ve tvém srdci.

Následně jsem se setkal s nečekaným osudem smrti. Budu se vždycky považovat za šťastného, že jsem tě mohl potkat a mohl jsem s tebou strávit čas, který jsem měl. To byla druhá kapitola."

Sebastian se znovu zvedl, Zoe zvedla hlavu a podívali se navzájem do očí.

„Ztrátu, která poté přišla, jsi brala těžce, nevěřila jsi, že se to stalo, a stále máš otázky. Chtěla by ses se mnou rozloučit, nebyla jsi připravená. Ale ty se nemusíš rozloučit, zůstanu u tebe v srdci.

To byla třetí kapitola.

Čtvrtou kapitolu jsi ještě nenapsala, ale začneš s ní brzy, proto nezapomeň, že lidé jsou ve tvém příběhu pouze hosty – stejně jako ty jsi pouze hostem v jejich příběhu – a proto se snaž, aby kapitola stála za přečtení, protože příběh vypráví o tobě."

***

Ráno se Zoe probudila brzy, věděla, že se jí něco zdálo, ale už si nevzpomněla co. Neměla však touhu si lehnout zpátky ani zapnout televizi. Něco ji táhlo do obývacího pokoje, něco tak silného, že opravdu vstala z postele a vešla do pokoje. Rozhlédla se a oči se jí zaryly do skříně až v rohu pokoje. Přešla k ní, otevřela dveře od skříně a vytáhla plátno, akrylové barvy, štětce a celý zbytek svých malířských potřeb.

Normálně trvalo delší dobu, než dostala nápad a začala malovat, dnes však štětec jel po plátně rychle a bez přestávek. Obraz byl naplněn abstrakcí, přesto Zoe dokázala propojit všechny prvky do smysluplného celku.

Než dokončila své dílo uběhlo několik hodin, venku se oteplilo a za mraky vyšlo slunce. Na konec si Zoe vybrala dolní roh a podepsala se jako „Krteček" a za podpis přidala malé modré srdíčko.

***

Zoe si v ruce hrála s hrotem tužky, přetáčela ho ze strany na stranu, zatímco se za oknem míhala pahorkatá krajina. Vlak zpomalil a vjel do tunelu, okolí pohltila tma a Zoe se dívala na svůj vlastní odraz v okně. Když spatřila slabé světlo na konci tunelu, usmála se, často tímto tunelem projela a vždy věděla, že se blíží ke konci jízdy.

Temnota pominula a vlak vyjel do stanice Veslická, zde se Seb a Zoe seznámili. Zoe se usmála nad vzpomínkami a nostalgií, jež zastávku doprovázely.

Ve světle východu slunce se odhodlala vrátit ke psaní.

Po dlouhé chvilce přemýšlení a škrtání tužku odložila.

Dopsala poslední řádek čtvrté kapitoly.

Naposledy si prohlédla plně popsanou stránku, otočila listem, protože čtvrtá kapitola byla dopsaná a pátá kapitola právě začala.

Nástěnka

Próza s přáním poezie

Bože, jak já bych psala básně! O všech momentech, na které dlouho nezapomenu, o všech momentech, které mě drží při životě. Ale nedokážu to. Strach z nedokonalosti je moc silný. A tak si to vždycky jen v duchu řeknu. O tomhle bych napsala báseň.

Stuha ve vlasech. Hřejivé světlo lamp prodírající se skrz lístky klanících se větví. Hukot vzdálené magistrály, prázdnota ulic. Vzduch přesycený vůní konce léta. Moje pohnuté až sentimentální já upírající oči k obloze. Tvoje ruce kolem mého pasu. Cítím tvoji oporu a slyším slova, co mi šeptáš do ucha. Ta, která jsem slyšet vždycky potřebovala. Když tančíme blues ztichlými nočními ulicemi a můj smích ti rozzáří tvář, cítím se jako v románu.

Stuha ve vlasech. Hřejivé světlo lamp prodírající se skrz lístky klanících se větví. Hukot vzdálené magistrály, prázdnota ulic. Vzduch vonící náhlým příchodem jara. Nic není jako dřív. Téměř cítím tvoje ruce kolem svého pasu, ale je to jen iluze. Moment těsně po procitnutí ze sna. Všechno zmizelo. Tys zmizel, se svojí oporou i krásnými slovy. Ale je to vůbec špatně?

Nebásník

Hořko

proud vzduchu z otevřeného okna buší do dveří
snad se ještě zvednu
snad ještě nejsem z pápěří
snad ještě nejsem z cukru
ale někdy si přeju abych byla
ve slastném dešti bych se rozpustila
aspoň bych konečně pro někoho byla
süß

kl. ad.

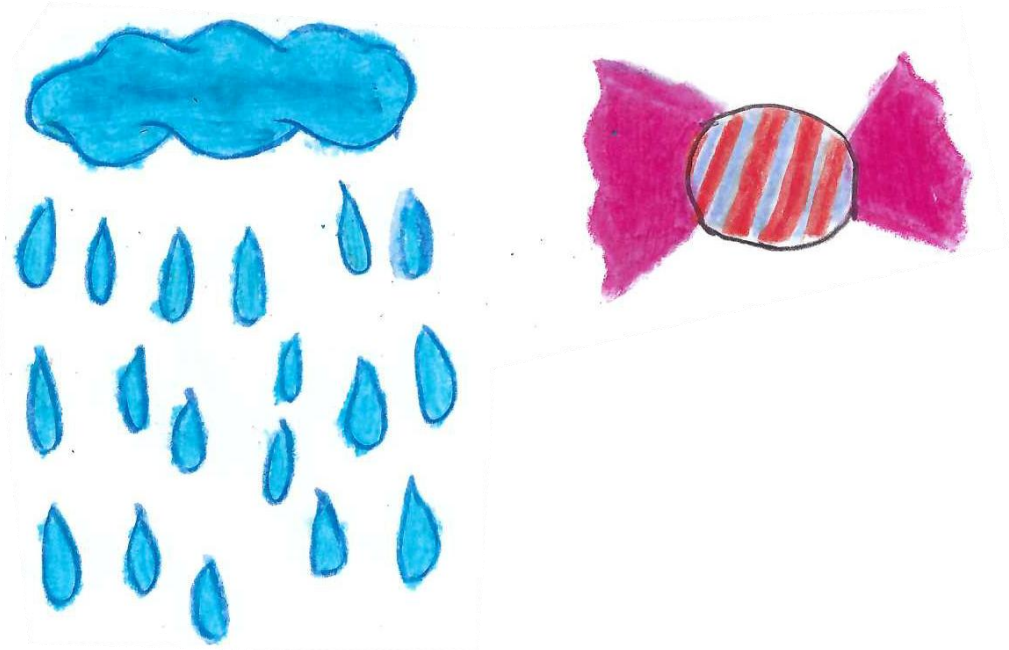

Příběh

Kolik slov už se mou rukou sneslo na papír? Kolik příběhů jsem vyprávěla, třeba i jen sama sobě?

O tom dni, kdy jsme nestihli autobus a museli pod stromem dvě hodiny čekat na další. O noci, kdy jsme se při svitu měsíce vydávali podél potoka za dobrodružstvím. O prvním ránu, kdy jsem se probudila vedle tebe. O odpoledni v kavárně Slavii, kdy jsme za tónů piana předpovídaly budoucnost. O tom mailu, co mi před dvěma lety změnil život. O kostele zahaleném v černé. O lidech, kteří si nikdy nezasloužili moji pozornost. O slunci usínajícím v mořských vlnách. O pikniku ve stínu rozložitých dubů. O ohňostroji vítajícím nový začátek. O vůni tajemných knihkupectví. O slzách. O smíchu. O životě. O Tobě, milý čtenáři.

De te fabula narratur. Příběh vypráví o tobě. Jsem sobecká, když si nejvíc ze všeho přeji, aby jednou aspoň jeden vyprávěl o mně?

spisovatelka

18-50

měla pihu přímo vprostřed důlku pod nosem
a hebký most horního rtu zrudlý větrem
celé dětství nosila vlasy na ježka

dodnes si pamatuje, jak na gymplu
byla vyražena za dveře za nezastavitelný záchvat smíchu
s kamarádkou celé dny vymýšlely vlastní řeč a chystaly pasti na pana domovníka

tu pihu nechala si odoperovat
rok po narození dcery jí umřel táta
a ta nejlepší kamarádka z dětství dnes žije na dalekém konci světa

ale smát se umí pořád, moje máma
ta dívka, která na všechno musela přijít sama
bytem Jeremenkova 72

kl. ad.

Bude líp
Bitva o Zlatý důl
1. kapitola

Byl to klasický den. Šly jsme na autobusovou zastávku jako každý den, jediný rozdíl byla příšerná, ubíjející zima, se kterou nikdo nepočítal. I proto jsme byly nadšené, když jsme zdálky uviděly přijíždět autobus.

„Pojedeme teda do tý knihovny? Potřebuju si tam něco půjčit," začala mě prosit Agi, taky klasicky.

Po dlouhé době jsem se nechala přemluvit a rozhodla se, že s ní půjdu. „Jo, půjdu tam s tebou. Ale hned, jak si to půjčíš, tak jdeme, jasný?"

„Jasný!"

Cesta trvala asi 10 minut. Když jsme do knihovny dorazily, zamířily jsme rovnou do 1. patra, kde bylo teen oddělení, měly ty nejlepší knihy pro nás. Agi mě zavedla rovnou k fantasy knihám, které tak milovala a stále o nich mluvila.

„Vem si to a pojď," popoháněla jsem ji zezadu každých 10 vteřin.

„Jo, vždyť, jo, jen to musím najít. Bude to pecka. Počkej, už to mám." Z poličky, ke které se nejdřív musela skrčit, vytáhla obrovskou, staře vypadající bichli. Měla na sobě obal na okrajích už poněkud potrhaný. Název knihy bylo téměř nemožné přečíst. Agi však vypadala nadšeně.

„Co to je za knihu? Není nějaká stará?" zeptala jsem se jí.

Podívala se na mě velmi udiveně. „Ano, je stará. O to mi jde. Je to jedna z prvních fantasy knih vůbec. Je o dracích, jak mezi sebou vedou bitvy, a tak. Jmenuje se to Dračí příběh, jo, já vím, není to moc originální, ale na tu dobu to ujde."

Teď, když o tom takhle mluvila, začalo mě to zajímat. Fantasy jsem přece jenom měla taky ráda. „Mohla bys kousek přečíst? Jen pro zajímavost."

Překvapeně ale i potěšeně přikývla. Sedla si k židli, která stála opodál. Sedla jsem si vedle ní, a koukala jí přes rameno. Začala číst:

„Za horami a řekami, tam se skrývalo doupě zvláštních stvoření, obrovských ještěrek, s ocasy dlouhými, šupinami na uších. Měla také křídla, obrovská, a po celém těle šupiny. Lidé se jich převelice báli, létala nad jejich obydlími a děsila je. Jednoho dne se však jeden udatný muž, Arabold se jmenoval, rozhodl s tím něco udělat.“

Tohle mi naprosto stačilo na to, abych pochopila, že to není nic víc než nějaká dětská pohádka. Agi přesto ale četla dál. Pohybem ruky jsem jí naznačila, aby přestala. „Co se děje? Nelíbí se ti to?“ zeptala se.

„Je to dětská pohádka, nějaký rádoby princ nebo co se pokusí zabít draka, o kterém si myslí, že je zlý, ale nakonec to tak není, skamarádí se a zazvonil zvonec a pohádky je konec, ne?“

Káravě se na mě podívala. To bude zase dlouhá přednáška o tom, že melu blbosti, co? - pomyslela jsem si. U Agi to nebylo nic neobvyklého.

„Samozřejmě. Pro nás to může vypadat jako kdejaká pohádka. Ale dřív to byl skvělý příběh a dneska už to je kousek historie. Proto mě to zajímá.“

Na tenhle důvod jsem vážně nepomyslela. Ale byl docela pochopitelný, a tak jsem jí dala za pravdu. „Dobře no. Tak jdeme už?“ zeptala jsem se netrpělivě.

Už jsme mířily dolů ze schodů, aby si knihu mohla vypůjčit. Když jsme byly vevnitř, tak nějak jsme zapomněly na to, jaká venku byla zima. Opět jsme se začaly třást a tímto způsobem jsme došly až k zastávce. V tu chvíli jsem si na knize něčeho všimla. Bylo to naprosto zřetelné a nechápala jsem, jak jsem si něčeho takového nemohla všimnout na první pohled. Byl to smaragdový útvar, podobný oku, vyvolával ve mně velmi zvláštní emoce, strach, nejistotu, zkrátka a dobře na mě nepůsobil pozitivně. Všimla si ho Agi? Asi ano. Ale uvidím. „Hele, a nevíš, co je tady ta zelená věc?“ zeptala jsem se jí.

Prohlídla si celou obálku knihy, jako by ji viděla poprvé. Její oči teď zamířily k onomu oku. „Wow, no nevšimla jsem si. Ale vypadá to zajímavě.“

Neodpověděla jsem jí a jen jsem nadále zírala na knihu. Vždyť to je tlačítko, pomyslela jsem si. Co by se stalo, kdybychom ho zmáčkly? Vybuchla by ta kniha? Začala by hrát hudba? Najednou mě přepadla

touha to tlačítko zmáčknout. Když jsem se už chtěla natáhnout, uvědomila jsem si, že bych svou myšlenku mohla říct Agi. Poklepala jsem jí na rameno a ona se za mnou otočila.

„Co zase potřebuješ, Šindy?“

Šindy byla odjakživa moje přezdívka a nikdo mi neřekl jinak. Nicméně jsem jí odpověděla: „No vypadá to jako tlačítko, to zelený.“

Agi pomalu kývla a čekala, až dokončím myšlenku. „No a mně by se moc líbilo, kdybych ho mohla zmáčknout,“ vypravila jsem ze sebe.

Nejdřív se na mě udiveně koukla, pak sklopila pohled na knihu. Natáhla ruce směrem ke mně a já už se napřahovala, když najednou Agi zase začala mluvit: „Spolu. Najednou.“

Jen jsem tiše kývla a naráz jsme začaly odpočítávat.

„3… 2… 1…“

Najednou mi přišlo, že to bereme moc vážně. Stejně jsme ale tlačítko zmáčkly a toto rozhodnutí nám navěky změnilo život.

Šindy,
Agáta Marvanová

Štěstí?

V životě chci být hlavně šťastný, prohlašuješ, nevěda, co to vlastně znamená.

Může být vůbec někdo šťastný pořád? Je to pak ještě štěstí? Nebo jsme my lidé tak složití, že potřebujeme ten hořkosladký koktejl každodenního přežívaní? Odpoledne nevidíš důvod, proč život takhle dál snášet. Večer tě zaplaví až směšná vlna radosti, když cizímu člověku rozzáří tvář úsměv. V jednu chvíli toužíš běžet s větrem ve vlasech potemnělou čtvrtí a křičet radostí. Vzápětí v koutě sám sebe objímáš tak silně, jako bys mohl všechen ten smutek vymačkat a nadobro se ho tak zbavit. Přemýšlíš.

Co je to štěstí?

Čtyřlístek.

Držím ti palce.

Zlom vaz.

Ale jsi v životě opravdu šťastný?

Nebásník

Láska jako z románu

Chtěla bych prožít lásku jako v románech
Takovou, za kterou se bojuje a krvácí
V kterou se naděje ztrácí předtím, než se opět nachází
Která vydrží šťastně až do smrti
Taková, co přemůže strach a nenávist v pouhém objetí
Doufám v spřízněnou duši hvězdami mi souzenou
Ale noční oblohu mi zakrývá světelný smog
Místo lásky mám knížky, zklamání a naději pouze ztracenou
Je tomu tak rok co rok
A to už jich pár chodím po této zemi
A vztah láskyplný mi pořád uniká
Tak žiju skrze postavy na stránkách, koukám z okna
A čekám na zázrak

sova

Nesmysl

Ve světě, kde létající sloni nosí cylindry a čajové konvice recitují Shakespeara, se jedno malé zelené jablko rozhodlo vydat na dobrodružství. „Proč je nebe modré a tráva zelená?" ptalo se jablko, ale žádná odpověď nepřišla, protože obloha byla zaneprázdněná hraním šachů s mraky.

V daleké zemi, kde hory tančí valčík a řeky zpívají jazz, se objevil růžový kůň s modrými puntíky, který měl zvláštní schopnost mluvit sedmi jazyky naráz. „Kam vede cesta, která nikam nevede?" ptal se kůň, ale nikdo neodpověděl, protože cesty byly příliš zaneprázdněné běháním v kruhu.

V této fantaskní říši, kde ryby chodí na kole a kočky nosí brýle, se jednou v roce konal velký karneval nesmyslů. Během tohoto karnevalu se létající sloni proměnili v barevné balóny a jablka recitovala básně naruby. Všichni obyvatelé této země, od zpívajících řek až po tančící hory, se sešli, aby oslavili krásu nesmyslu.

Na konci dne, když se slunce rozhodlo skočit do moře a měsíc se schovával za stromy, se všechny nesmyslné bytosti shromáždily, aby si vyprávěly příběhy o ničem. A tak, i když tento svět byl plný nesmyslů a absurdit, byl to svět, kde každý nesmysl měl své místo a každá absurdita byla oslavou fantazie. Ve světě, kde létající sloni a mluvící jablka jsou běžnou záležitostí, se nesmysl stává novou normou.

Kateřina Oliyarnik

Velké bolesti

jsem prapůvod litery
jsem slova napadající mě v polospánku
zezadu
a znějící, jako by byla pronášena v jeskyni s ozvěnou
udeřila bych se do břicha
kdybych pak přestala krvácet
kromě brýlí mám na nose ještě nedočkavost
nezvanou jako pochyby
nepřiznanou jako stesk
každá má myšlenka je již opotřebovaná
unavená jako barva nesená nevymáchanym štětcem, jsem
huba nevymáchaná, jsem
štěkna
jsem neporovnatelná
s plody jiných rodičů
jsem nevyrovnatelná
nenacházím v životě rovnováhu
jsem nesrovnatelná
byť by bič autorit, jež mě potkaly, jízlivě nesouhlasil
udělal se mi koutek
to mám za to, že se líbám se vzešlými příležitostmi
tak často, kolikrát zaměňujeme sebevědomí za nesympatičnost
zkříženými pažemi na hrudníku
chráním si svůj dětskej koutek
nedoceněnej jako lékořice
nedocenitelnej jako mateřství
někteří na svou úzkost chtějí vyzrát tak, že ji lákají na kostku cukru
jenže ona je prokoukne
ji nezastraší, že jsme obklopeni lidmi
jí se neschováme
bolest se množí v mezerách mezi námi
bolest brázdí hradby lidských těl
kulhavý zvuk nesourodých zvonů
olizuje nároží

drží se ve spárách mezi kočičími hlavami
s majestátem klavírního sóla
s důstojnou mohutností kolejových vozidel
slova v mysli převracím jako v ústech sousto
netuším, kolik bych toho tak měla napsat, aby z toho něco bylo
i po rozmělnění autocenzurou
jednou třeba budu psát tlustým veršem
kolem sebe nenadepsané obálky s penězi
kéž bych tak mohla popadnout náš dům, naráz z něj vytřepat všechnu
špínu, a pak ho celý uklidit
jednou třeba budu psát tlustým veršem

zatím jsou však mé figury podvyživené
zatím si obarvím nehty načerno a uvařím čaj silnej jak nenávist ke
střední škole
praštila bych se do břicha
kdybych věděla, že vykrvácím rychle

kl. ad.

Z deníku

„Ale když si mě ochočíš, budeme potřebovat jeden druhého. Budeš pro mne jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě…“

- Antoine de Saint-Exupéry

Nesnáším se za to, že ti ubližuju. Že můžu za každou tvoji slzu. Byl jsi tak šťastný. Kam zmizely jiskřičky, co se ti třpytily v očích pokaždé, když se střetly naše pohledy? Kam zmizel tvůj smích, jeden z nejhezčích zvuků na světě? Já jsem je odehnala. A proč? Protože jsem byla moc dlouho šťastná? Protože jsem samu sebe přesvědčila, že pro tebe nejsem dost dobrá? Nebo že ty nejsi dost dobrý pro mě? Proč to není stejné jako dřív?

Vzpomínky. Útočí ve chvílích, kdy jsem nejvíc zranitelná. Část mě samé si přeje, aby taky zmizely. Pomohlo by, kdybych všechno vymazala, zapomněla? Všechno, co jsme spolu prožili a přežili? V hlavě mi zní tvoje věty, po nichž mi dřív vždy málem vhrkly do očí slzy štěstí. Teď mě bodají jako nože.

Vždycky jsi ve mně viděl něco speciálního, jedinečného. Ale to já nejsem. Nejsem nekonečno z deseti. Nikdy ses na mě tak neměl dívat. Jsem jen ta, co ti zlomila srdce.

Prý to chce čas. Prý to bude brzo dobrý. Prý se oba zase budeme smát. Ale jak dlouho to bude takhle? Jak dlouho se budu cítit sama? Jak dlouho mi budeš chybět?

Chtěla jsem to tak, pořád chci. Bylo to moje skoro dospělé rozhodnutí. Ty se s tím musíš vyrovnat. Já nemám s čím.

„Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsi zodpovědný za svou růži.“

- Antoine de Saint-Exupéry

Olivia

taky chcem do ráje

jediným gestem je pošleme do háje
přinesem si noční stolky i postele
budem se držet ruku v ruce
ustelem si na kvetoucí louce
a budem tam ležet, spát,
dívat se na hvězdy
a něco si přát
budeme lovit drozdy
po trávě běhat bosí
i se střepama v chodidlech
bude nám jedno, co se nosí
chodit budeme v hadrech
a nebo nahý jak Adam a Eva?
taky bychom chtěli být v ráji
to bychom se ale museli narodit jinde než na kraji Prahy

bledule

Morganka

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Morganka. Její rodiče byli velmi bohatí, a tak se rozhodli, že koupí hotel. Když tam jeli domluvit cenu a podívat se na hotel, byla na dálnici zácpa. Dorazili proto o dvě hodiny později. Naštěstí to nevadilo. Zatímco se rodiče domlouvali na ceně, šla si Morganka prohlédnout hotel. Když objevila prchajícího sluhu, zeptala se, co se stalo. On jí odpověděl, že tu straší. Běží dát výpověď.

Morganka se ve spěchu zeptala, kde tu je knihovna a běžela tam. Knihovnice jí řekla, kde jsou kroniky, a Morganka poděkovala a běžela tam. Prohledala všechny kroniky. Trvalo asi hodinu, než našla, co hledala: zápis z kroniky číslo 5, rok 1356.

„Roku 1356 se na blízkém hradu objevila mrtvola
tehdejšího ředitele. Pachatel unikl. To stejné se
stalo s dalším ředitelem a potom s dalším.
Tentokrát tam byl nalezen další muž. Jeho duch
tu doteď straší. Způsob vysvobození není znám.“

Takže musím zjistit, jak ho vysvobodit, pomyslela si Morganka. Záhada.

Dny plynuly celkem klidně. Strašidlo se neukázalo. Až tu byla noc s úplňkem. Tu noc strašidlo začalo strašit. Hotelem se nesl zvuk prapodivné básničky:

„Když najde někdo karo kvil,
pak klidný bude Cantervil.“

Morganka nevěděla, co je karo kvil, a tak se opět zahloubala do knih v knihovně. Po chvíli našla, co hledala. Karo kvil.

Karo kvil
Nazývá se tak poklad skrytý někde na hradě
Cantervil. Tento hrad již neexistuje. Stojí teď místo
něj hotel. Základy mají společné.

Tohle je hodně zamotané, pomyslela si Morganka. Mám najít poklad, který zaprvé nevím, jak vypadá, a zadruhé tu nejspíš vůbec není. No co, prohledám alespoň sklep a základy. A tak Morganka šla prohledat sklep. Potkala tam strašidlo, které tu straší. Zeptala se ho, proč straší. Odpovědělo, že zabilo dva ředitele a za ty vraždy musí strašit. Morganka si vzpomněla, co stálo v kronice:

„Způsob vysvobození
není znám."

A proto se zeptala, jak se dá vysvobodit. Duch jí ale řekl jen to, co už věděla:

„Když najde někdo karo kvil,
pak klidný bude Cantervil."

„Takže mám najít karo kvil?" zeptala se Morganka. Duch kývl, že ano. A Morganka mu řekla, že jestli ho chce najít, tak jí musí pomoct. „Něco za něco, ani kuře zadarmo nehrabe," řekla Morganka. Duch prohlásil: „Jo, pomůžu ti. Ale varuji tě, že poklad může najít jenom smrtelník, páč ho všichni, co nejsou smrtelníci, nevidí." Morganka kývla na znamení souhlasu a šli. Duch prý již mnoho smrtelníků odchytil, aby to tu prohledali, avšak nic tu nebylo. Z toho duch usoudil, že poklad bude s největší pravděpodobností v tajné části sklepení. Duch Morgance poručil, ať se dotkne cihly, kterou uvidí ve tmě zářit. Duch zhasl a Morganka tu cihlu našla a dotkla se jí. Zeď se odsunula a byl tu prostorný vchod. Morganka jím prošla a rozhlédla se. Zrak jí hned padl na nejzazší kout sklepního sálu. Ten kout totiž zářil a co bylo zvláštní, zářil úplně stejně jako kouzelná cihla, která vytvořila po doteku průchod. Přišla blíž a prohlédla si zdroj světla. Údivem otevřela pusu. „Vždyť to je truhla!" vykřikla Morganka.

Duch k ní připlul a truhlu zuřivě hledal. Morganka ukázala k truhle a ta se duchovi v ten moment ukázala. Duch se zaradoval: „Jsem volný! Moc ti děkuju, Morganko. Zvládla jsi to skvěle. Moc ti děkuju a

sbohem!“ „Sbohem!“ křikla za odlétajícím duchem Morganka a stále otevřenou dírou ve zdi vyšla ven. Před sklepením ležel nějaký papír. Morganka ho zvedla. Starobylým písmem tam stálo:

Ahoj Morganko, já, hrabě Cantervil, ti velmi
děkuji za vysvobození. Když tento list
předáš rodičům, budou ti věřit, že jsi mě
vysvobodila. Jdi ke knihovnici a ukaž jí
tento list, už bude vědět, co a jak. Moc
pozdravuj všechny,
duch hraběte Julia Cantervila.

A je to, zamnula si ruce spokojená Morganka. Nejspíš si jdu pro odměnu. Knihovnice se naprosto rozzářila. Dala Morgance hroudu zlata a stříbra o pravděpodobné ceně 1 500 000 Kč. Morganka byla moc a moc šťastná a myslela si, že už jí nic nemůže rozveselit víc. A že ano.

Dalšího dne vyšel v novinách velmi dlouhý článek o Morgančině dobrodružství a Morganka se stala velmi slavnou.

Morgana La Fay

I´ve painted my nails red today

to remind myself of the silent bleeding
I´ve painted my nails red today
to set myself free
And since I´m impatient
the things in my life turn sticky
and the colours they get dirty
I´ve painted my nails red to stick to the blood that´s circulatin´ in me
You made me a part of culture I never wanted to take a part in
You´ve planted sets of mind in me that I planned to avoid
If it wasn´t for our habits
(If it wasn´t for the fact I still have your city in the clock app in my phone)
I´d block all the ways into my system from you
I´ve painted my nails red today
to set myself free

kl. ad.

Miluji se s uměním, ale je to vztah nerovný, tak jako každý, při němž milujeme něco neživého. Neuslyším od něj ani špitnutí, jediné „Mám tě rádo“, ale že jsem milována mi říká vždy, když v knize najdu mně známý pocit, hudbou mě oddaně drží za ruce nebo cloumá mými rameny, výjevem na majestátním obraze mě zuřivě líbá, každým zapadnutím vlastních veršů do sebe mi přinese růže. A možná, že až projdu aktem lásky s někým, kdo se s uměním miluje navlas stejně jako já, pak budu hlásat, že umění je živé.

kl. ad.

Krásnohořák 2024
„De te fabula narratur“

Šéfredaktor: Barbora Koutná
Grafika: Martinka Šťastná

Gymnázium Elišky Krásnohorské